

MICHAEL CONNELLY

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΠΥΡ

μετάφραση
Χριστιάννα Σακελλαροπούλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

*Για τον Τίτους Γουέλβερ,
που εμφύσησε ζωή στον Χάρι Μπος.
Βάστα Γερά.*

ΜΠΟΣ

Ο ΜΠΟΣ ΕΦΤΑΣΕ ΑΡΓΑ και αναγκάστηκε να παρκάρει σ' έναν διάδρομο του νεκροταφείου μακριά από τον χώρο ταφής. Προσέχοντας να μην πατήσει κανένα τάφο, διέσχισε δύο μνημεία κουτσαίνοντας, με το μαστούνι του να βυθίζεται στο μαλακό χώμα, μέχρι που είδε το πλήθος που είχε συγκεντρωθεί εκεί για τον Τζον Τζακ Τόμσον. Υπήρχε χώρος μόνο για όρθιους γύρω από τον τάφο του ηλικιωμένου ντετέκτιβ και ο Μπος ήξερε πως δεν θα άντεχε με το γόνατό του μόλις έξι εβδομάδες μετά το χειρουργείο. Αποτραβήχτηκε στον παρακείμενο Κήπο των Θρύλων και κάθισε σ' ένα τσιμεντένιο πεζούλι, προέκταση του μαυσωλείου του Τάιρον Πάουερ. Θεώρησε πως δεν θα υπήρχε πρόβλημα, αφού ήταν εμφανώς ένα πεζούλι. Θυμήθηκε τη μητέρα του να τον πηγαίνει στο σινεμά όταν ήταν μικρός για να δει τον Πάουερ – παλιές ταινίες που εξακολουθούσαν να προβάλλονται στις κινηματογραφικές αίθουσες στην Μπέμπερλι Μπούλεβαρντ. Θυμόταν τον εμφανισμό ηθοποιό στον ρόλο του Ζορό και σε αυτόν του κατηγορούμενου Αμερικανού στον *Μάρτυρα κατηγορίας* του 1957. Είχε πεθάνει πάνω στη δουλειά – υπέστη καρδιακή

προσβολή καθώς γύριζαν μια σκηνή μονομαχίας στην Ισπανία. Ο Μπος θεωρούσε πάντα ότι δεν είναι κι άσχημος τρόπος να πεθάνεις: κάνοντας αυτό που αγαπάς.

Η τελετή για τον Τόμσον κράτησε μισή ώρα. Ο Μπος παραήταν μακριά για ν' ακούει αυτά που λέγονταν, αλλά δεν του ήταν δύσκολο να τα μαντέψει. Ο Τζον Τζακ –πάντα έτσι τον φώναζαν– ήταν ένας καλός άνθρωπος που υπηρέτησε σαράντα χρόνια στην Αστυνομία του Λος Άντζελες ως ένστολος και ύστερα ως ντετέκτιβ. Έβαλε πολλούς κακούς πίσω από τα κάγκελα και δίδαξε γενιές ντετέκτιβ πώς να κάνουν το ίδιο.

Ένας απ' αυτούς ήταν κι ο Μπος· είχε θητεύσει δίπλα στον θρύλο ως νεόκοπος ντετέκτιβ του Τμήματος Ανθρωποκτονιών στην Περιφέρεια του Χόλιγουντ πάνω από τρεις δεκαετίες νωρίτερα. Μεταξύ άλλων, ο Τζον Τζακ είχε διδάξει τον Μπος πώς να αναγνωρίζει αν κάποιος έλεγε ψέματα μέσα στην αίθουσα ανακρίσεων. Ο Τζον Τζακ το καταλάβαινε πάντα όταν κάποιος έλεγε ψέματα. Κάποτε είπε στον Μπος πως πρέπει να είσαι ο ίδιος ψεύτης για να μπορείς να αναγνωρίσεις τους ψεύτες, μα δεν του εξήγησε ποτέ πώς έφτασε σ' αυτό το απόσταγμα σοφίας.

Έμειναν συνεργάτες μόνο για δύο χρόνια, επειδή ο Μπος ήταν καλός μαθητής και ο Τζον Τζακ έπρεπε να εκπαιδεύσει τον επόμενο καινούριο στο Ανθρωποκτονιών, αλλά μέντορας και μαθητής είχαν διατηρήσει επαφή στο πέρασμα των χρόνων. Ο Μπος είχε μιλήσει στο πάρτι συνταξιοδότησης του Τόμσον, εξιστορώντας εκείνη τη φορά που δούλευαν πάνω σε μια υπόθεση φόνου κι ο Τζον Τζακ σταμάτησε ένα φορτηγάκι ζαχαροπλαστείου που εκτελούσε παραδόσεις όταν το είδε να στρίβει δεξιά σε μια διασταύρωση, αφού

είχε περάσει με κόκκινο χωρίς πριν να σταματήσει εντελώς. Ο Μπος απόρησε τότε γιατί διέκοψαν την έρευνά τους για έναν ύποπτο δολοφονίας για μια ασήμαντη τροχαία παράβαση κι ο Τζον Τζακ απάντησε ότι το έκαναν επειδή αυτός κι η γυναίκα του, η Μάργκαρετ, είχαν καλέσει φίλους για δείπνο το ίδιο βράδυ κι εκείνος είχε αναλάβει να πάει στο σπίτι το επιδόρπιο. Κατέβηκε από το αυτοκίνητό τους, που είχε συμβατικές πινακίδες, πλησίασε το φορτηγάκι κι έδειξε το σήμα του στον οδηγό. Του είπε πως μόλις είχε διαπράξει παράβαση αξίας δύο γλυκών. Αλλά, ως δίκαιος άνθρωπος, ο Τζον Τζακ του μείωσε την ποινή σε μία κερασόπιτα κι έτσι γύρισε στο αμάξι τους με το επιδόρπιο για το βραδινό τραπέζι.

Τέτοιου είδους ιστορίες και ο θρύλος του Τζον Τζακ Τόμσον είχαν ξεχαστεί είκοσι χρόνια μετά τη συνταξιοδότησή του, αλλά το πλήθος γύρω από τον τάφο του ήταν πυκνό και ο Μπος αναγνώρισε πολλούς από τους άντρες και τις γυναίκες με τους οποίους είχε συνεργαστεί τότε που έφερε κι αυτός το σήμα της Αστυνομίας του Λος Άντζελες. Υποψιαζόταν ότι η σύναξη στο σπίτι του Τζον Τζακ μετά την τελετή θα είχε ανάλογη κοσμοσυρροή και μπορεί να παρατεινόταν ως το βράδυ.

Ο Μπος είχε πάει σε τόσο πολλές κηδείες συνταξιούχων αστυνομικών, που είχε πάψει πια να τις μετράει. Η γενιά του αποδεκατιζόταν αμείλικτα. Η συγκεκριμένη κηδεία ήταν υψηλού επιπέδου πάντως. Συνοδευόταν από το τιμητικό άγημα και τις γκάιντες της Αστυνομίας του Λος Άντζελες, ως φόρο τιμής στο αλλοτινό κύρος του Τζον Τζακ στο Σώμα. Ο κλασικός ύμνος «Amazing Grace» αντηχούσε σε όλο το κοιμητήριο και ξεπερνούσε τον μαντρότοιχο που το χώριζε από τα στούντιο της Paramount.

Αφού το φέρετρο μπήκε στον τάφο και οι άνθρωποι άρχισαν να επιστρέφουν στα αμάξια τους, ο Μπος διέσχισε το γρασιδί προχωρώντας προς τα εκεί που καθόταν η Μάργκαρετ με μια διπλωμένη σημαία στα γόνατά της. Χαμογέλασε στον Μπος βλέποντάς τον να πλησιάζει.

«Χάρι, πήρες το μήνυμά μου», είπε. «Χαίρομαι που ήρθες».

«Δεν υπήρχε περίπτωση να λείψω».

Έσκυψε, τη φίλησε στο μάγουλο και της έσφιξε το χέρι.

«Ήταν καλός άνθρωπος, Μάργκαρετ», είπε. «Μου έμαθε ένα σωρό πράγματα».

«Ήταν», συμφώνησε εκείνη. «Κι εσύ ήσουν από τους αγαπημένους του. Φούσκωνε από περηφάνια για όλες τις υποθέσεις που έλυσες».

Ο Μπος γύρισε και κοίταξε μέσα στον λάκκο. Το φέρετρο του Τζον Τζακ έμοιαζε φτιαγμένο από ανοξειδωτο ατσάλι.

«Εκείνος το διάλεξε», είπε η Μάργκαρετ. «Είπε ότι του θύμιζε σφαίρα».

Ο Μπος χαμογέλασε.

«Λυπάμαι που δεν πέρασα να τον δω», είπε. «Πριν από το τέλος».

«Δεν πειράζει, Χάρι», απάντησε εκείνη. «Είχες το γόνατό σου. Πώς πάει;»

«Κάθε μέρα και καλύτερα. Δεν θα χρειάζομαι αυτή τη μαγκούρα για πολύ ακόμα».

«Όταν χειρούργησε ο Τζον Τζακ τα γόνατά του, έλεγε ότι του άλλαξε η ζωή. Πέρασαν δεκαπέντε χρόνια από τότε».

Ο Μπος αρκέστηκε να κατανεύσει. Παραήταν αισιόδοξη εκτίμηση να φιλοδοξεί σε μια νέα ζωή.

«Θα έρθεις στο σπίτι;» ρώτησε η Μάργκαρετ. «Έχω κάτι για σένα εκεί. Από εκείνον».

Την κοίταξε ξαφνιασμένος.

«Από εκείνον;»

«Θα δεις. Είναι κάτι που μόνο σ' εσένα θα έδινα».

Ο Μπος είδε μέλη της οικογένειας συγκεντρωμένα δίπλα σε δυο μακριές λιμουζίνες στο πάρκινγκ. Ήταν σαν δυο γενιές παιδιών.

«Να σε συνοδεύσω ως τη λιμουζίνα;»

«Θα ήταν χαρά μου, Χάρι», απάντησε η Μάργκαρετ.

Ο ΜΠΟΣ ΕΙΧΕ ΚΑΝΕΙ ΜΙΑ ΣΤΑΣΗ στο Gelson's για να αγοράσει μια κερασόπιτα εκείνο το πρωί, γι' αυτό και καθυστέρησε να πάει στην κηδεία. Την κρατούσε μπαίνοντας στη μονώροφη μονοκατοικία στην Όραντζ Γκρόουβ, όπου ο Τζον Τζακ και η Μάργκαρετ Τόμσον ζούσαν για πάνω από πενήντα χρόνια. Την ακούμπησε στο τραπέζι της τραπεζαρίας δίπλα στις υπόλοιπες πιατέλες με φαγητά και γλυκά.

Το σπίτι ήταν κατάμεστο. Ο Μπος χαιρέτησε κι αντάλλαξε μερικές χειραψίες περνώντας αργά από διάφορα πηγαδάκια ενώ παράλληλα έψαχνε με το βλέμμα τη Μάργκαρετ. Τη βρήκε στην κουζίνα, με γάντια φούρνου στα χέρια, να βγάζει ένα καυτό ταψί από τον φούρνο. Εργασιοθεραπεία.

«Καλώς τον», τον υποδέχτηκε. «Έφερες την κερασόπιτα;»

«Ναι», της απάντησε. «Την άφησα στο τραπέζι».

Εκείνη άνοιξε ένα συρτάρι και του έδωσε μια σπάτουλα κι ένα μαχαίρι.

«Τι ήθελες να μου δώσεις;» ρώτησε ο Μπος.

«Μην είσαι τόσο βιαστικός», απάντησε η Μάργκαρετ.

«Κόψε πρώτα την πίτα και μετά πήγαινε πίσω, στο γραφείο

του Τζον Τζακ. Είναι στο τέρμα του διαδρόμου, αριστερά. Θα το δεις αμέσως, είναι πάνω στο γραφείο του».

Ο Μπος γύρισε στην τραπεζαρία και χρησιμοποίησε το μαχαίρι που του έδωσε για να κόψει την πίτα σε οχτώ κομμάτια. Έπειτα διέσχισε ξανά τον κόσμο στο σαλόνι προχωρώντας προς τον διάδρομο που οδηγούσε στο γραφείο του μακαρίτη στο βάθος του σπιτιού. Είχε ξαναπάει εκεί. Χρόνια πριν, όταν συνεργάζονταν πάνω σε υποθέσεις, μετά από μια πολύωρη βάρδια ο Μπος κατέληγε συχνά στο σπίτι των Τόμσον για να φάει ένα γεύμα μαγειρεμένο από τη Μάργκαρετ και για να καταστρώσουν το σχέδιο δράσης τους με τον Τζον Τζακ. Μερικές φορές μάλιστα ο Μπος την έπεφτε στον καναπέ εκείνου του δωματίου, ξεκλέβοντας λίγες ώρες ύπνου, προτού ριχτούν ξανά στη δουλειά. Μέχρι που είχε και μια αλλαξιά ρούχα στην ντουλάπα εκείνου του γραφείου. Η Μάργκαρετ άφηνε πάντα μια καθαρή πετσέτα γι' αυτόν στο λουτρό του ξενώνα.

Η πόρτα ήταν κλειστή και, για κάποιον αδιευκρίνιστο λόγο, χτύπησε πριν την ανοίξει, παρόλο που ήξερε ότι κανονικά δεν θα ήταν κανείς μέσα.

Άνοιξε και μπήκε στο μικρό γραφείο. Το δωμάτιο ήταν κάπως στενάχωρο· υπήρχαν ράφια και στους δύο τοίχους κι ένα γραφείο κολλητά στον τρίτο, κάτω από το παράθυρο. Ο «καναπές του» ήταν ακόμα εκεί, απέναντι από το παράθυρο. Πάνω στο πράσινο σουμέν του γραφείου ήταν αφημένος ένας μπλε πλαστικός φάκελος με έγγραφα πάχους εφτάμισι εκατοστών.

Ένας φάκελος υπόθεσης ανθρωποκτονίας.

ΜΠΑΛΑΡΝΤ

3

Η ΜΠΑΛΑΡΝΤ ΠΕΡΙΕΡΓΑΣΤΗΚΕ ό,τι μπορούσε να δει από τα λείψανα με απτόητο βλέμμα. Η μυρωδιά της κηροζίνης ανακατεμένη μ' αυτή της καμένης σάρκας ήταν πνιγηρή από τόσο κοντά, αλλά εκείνη δεν κουνήθηκε. Ήταν υπεύθυνη του τόπου του εγκλήματος μέχρι να έρθουν οι εμπειρογνώμονες από την Πυροσβεστική. Η νάλον σκηνή είχε λιώσει και είχε καταρρεύσει πάνω στο θύμα. Τύλιγε σφιχτά τη σορό σαν σάβανο στα λίγα μέρη όπου η φωτιά δεν είχε απανθρακώσει τα πάντα. Ο νεκρός φαινόταν σε χαλαρή στάση κι η Μπάλαρντ αναρωτήθηκε μήπως κάηκε ενώ κοιμόταν. Πώς θα μπορούσε να μην έχει πάρει είδηση τη φωτιά; Την απάντηση θα έδιναν οι τοξικολογικές εξετάσεις, προσδιορίζοντας τα επίπεδα αλκοόλ και ναρκωτικών ουσιών στο αίμα του. Μπορεί και να μην ένωσε τίποτα.

Αν και ήξερε ότι δεν θα αναλάμβανε η ίδια την υπόθεση, η Μπάλαρντ έβγαλε το κινητό της και τράβηξε φωτογραφίες της σορού και της σκηνης· εξασφάλισε επίσης κοντινά πλάνα από την αναποδογυρισμένη θερμάστρα κηροζίνης, την εικαζόμενη πηγή της φωτιάς. Κατόπιν άνοιξε την εφαρμογή

θερμοκρασίας στο κινητό και σημείωσε ότι το Χόλιγουντ είχε 11 βαθμούς Κελσίου τη συγκεκριμένη στιγμή. Θα το συμπεριλάμβανε στην αναφορά που θα προωθούσε στη Διεύθυνση Αντιμετώπισης Εγκλημάτων Εμπρησμού της Πυροσβεστικής Υπηρεσίας.

Οπισθοχώρησε λίγα βήματα και κοίταξε τριγύρω. Η ώρα ήταν 3:15 π.μ. και η Κόουλ Άβενιου ήταν έρημη ως επί το πλείστον, με εξαίρεση τους άστεγους που είχαν βγει από τις σκηνές και τα χαρτοκιβώτια που απλώνονταν σε όλο το μήκος του πεζοδρομίου έξω από το Κέντρο Αναψυχής Χόλιγουντ. Παρακολουθούσαν με μάτια γουρλωμένα, γεμάτοι έκπληξη, την έρευνα για τον θάνατο ενός δικού τους.

«Πώς ήρθε σ' εμάς αυτό;» ρώτησε η Μπάλαρντ.

Ο Σταν Ντβόρεκ, ο αρχιφύλακας επόπτης περιπόλων που την είχε καλέσει εκεί, πήγε κοντά της. Δούλευε στη νυχτερινή βάρδια περισσότερο απ' οποιονδήποτε άλλον στην Περιφέρεια του Χόλιγουντ – πάνω από δέκα χρόνια. Οι συνάδελφοί του στη βάρδια τον αποκαλούσαν «Μνημείο», αν και όχι μπροστά του.

«Μας κάλεσε η Πυροσβεστική», απάντησε. «Το έμαθαν από το Τμήμα Επικοινωνιών. Κάποιος που περνούσε με το αμάξι του είδε τις φλόγες και ειδοποίησε για τη φωτιά».

«Κράτησαν όνομα στην προκαταρκτική;» ρώτησε η Μπάλαρντ.

«Δεν έδωσε όνομα. Κάλεσε την Πυροσβεστική και συνέχισε τον δρόμο του».

«Όμορφα».

Δύο οχήματα της Πυροσβεστικής βρίσκονταν ακόμα στον τόπο του εγκλήματος, έχοντας διανύσει τα μόλις τρία

οικοδομικά τετράγωνα από τον 27ο Σταθμό της Πυροσβεστικής Υπηρεσίας για να σβήσουν τη φλεγόμενη σκηνή. Τα μέλη του πληρώματος στέκονταν ακόμα λίγο παραδίπλα περιμένοντας να δώσουν κατάθεση.

«Πάω να μιλήσω στους πυροσβέστες», είπε η Μπάλαρντ. «Εσύ δεν βάζεις τους δικούς σου να μιλήσουν σε κάποιους απ' αυτούς εδώ, να ρωτήσουν μήπως είδε κανείς τίποτα;»

«Δουλειά του Ανακριτικού της Πυροσβεστικής δεν είναι αυτό;» ρώτησε ξινισμένα ο Ντβόρεκ. «Θα τους βρουν έτοιμους δηλαδή, αν βρούμε μάρτυρες που έχουν κάτι να πουν».

«Φτάσαμε πρώτοι στον τόπο του εγκλήματος, Ντέβο. Πρέπει να το κάνουμε σωστά».

Η Μπάλαρντ απομακρύνθηκε, βάζοντας τέλος στην κουβέντα. Ο Ντβόρεκ μπορεί να ήταν ο επόπτης περιπόλων, αλλά υπεύθυνη για τον τόπο του εγκλήματος ήταν εκείνη. Μέχρι να εξακριβωθεί ότι η μοιραία φωτιά ήταν δυστύχημα, θα χειριζόταν την υπόθεση σαν εγκληματική πράξη.

Πλησίασε τους πυροσβέστες που περίμεναν και ρώτησε ποιο από τα δύο πληρώματα είχε φτάσει πρώτο εκεί. Κατόπιν ρώτησε τους έξι πυροσβέστες που επέβαιναν στο πρώτο όχημα τι είδαν. Οι πληροφορίες που απέσπασε από αυτούς ήταν ελάχιστες. Η φωτιά είχε απανθρακώσει ήδη τη σκηνή και κόντευε να σβήσει από μόνη της όταν έφτασε η ομάδα διάσωσης. Κανείς δεν είδε κάποιον γύρω απ' τη φωτιά ή στο πάρκο απέναντι. Δεν υπήρχαν ούτε μάρτυρες ούτε ύποπτοι. Χρησιμοποίησαν έναν πυροσβεστήρα από το όχημα για να καταστείλουν τις φλόγες που απέμεναν και το θύμα δηλώθηκε νεκρό, συνεπώς δεν μεταφέρθηκε σε κάποιο νοσοκομείο.

Η Μπάλαρντ έκανε μια βόλτα πάνω κάτω το τετράγωνο

ψάχνοντας για κάμερες ασφαλείας. Ο καταυλισμός των αστέγων εκτεινόταν κατά μήκος των υπαίθριων γηπέδων μπάσκετ του δημοτικού πάρκου, όπου δεν υπήρχαν κάμερες. Στη δυτική μεριά της Κόουλ υπήρχε μια σειρά από μονόπατες αποθήκες, που καταλαμβάνονταν από εργαστήρια σκηνικών και καταστήματα ενοικίασης εξοπλισμού, τα οποία εξυπηρετούσαν τη βιομηχανία του κινηματογραφικού και τηλεοπτικού θεάματος. Η Μπάλαρντ είδε μερικές κάμερες, αλλά υποπτευόταν ότι ήταν ή ψεύτικες ή γυρισμένες σε γωνίες που δεν θα βοηθούσαν την έρευνα.

Όταν επέστρεψε στον τόπο του εγκλήματος, είδε τον Ντβόρεκ να μιλάει με δύο από τους αστυφύλακες περιπολίας. Η Μπάλαρντ τους αναγνώρισε από την ενημερωτική συγκέντρωση της πρωινής βάρδιας στην Αστυνομία του Χόλιγουντ.

«Έχουμε τίποτα;» ζήτησε να μάθει.

«Τα γνωστά», απάντησε ο Ντβόρεκ. «“Δεν είδα τίποτα”, “Δεν άκουσα τίποτα”, “Δεν ξέρω τίποτα”. Χάσιμο χρόνου».

Η Μπάλαρντ έγνεψε καταφατικά.

«Έπρεπε να γίνει», είπε.

«Και πού στον διάολο είναι το Ανακριτικό;» ξέσπασε ο Ντβόρεκ. «Πρέπει να πάρω τους άντρες μου από δω».

«Απ’ ό,τι έμαθα, ξεκινάνε. Δεν δουλεύουν επί εικοσιπενταώρου βάσεως, οπότε χρειάστηκε να σηκώσουν κάποιους από τα κρεβάτια τους».

«Χριστέ μου, θα περιμένουμε εδώ όλη νύχτα. Ιατροδικαστή κάλεσες;»

«Έρχεται. Μάλλον μπορείς να αποδεσμεύσεις τους μισούς άντρες σου και τον εαυτό σου. Ένα περιπολικό εδώ φτάνει».

«Έγινε».

Ο Ντβόρεκ έφυγε για να δώσει νέες εντολές στους άντρες του. Η Μπάλαρντ γύρισε στον τόπο του εγκλήματος και κοίταξε τη σκηνή που είχε λιώσει πάνω στον νεκρό σαν σάβανο. Την περιεργαζόταν, όταν μια περιφερειακή κίνηση της τράβηξε την προσοχή. Σήκωσε το βλέμμα και είδε μια γυναίκα κι ένα κορίτσι να βγαίνουν από ένα αντίσκηνο φτιαγμένο από χοντρό μπλε μουσαμά δεμένο στο συρματοπλεγμα που περιέκλειε το γήπεδο μπάσκετ. Πήγε αμέσως προς το μέρος τους και τις κατηύθυνε μακριά από τη σορό.

«Δεν θέλετε να πάτε εκεί, καλή μου», είπε. «Ελάτε από δω καλύτερα».

Τις πήρε πιο κάτω στο πεζοδρόμιο, προς την άκρη του καταυλισμού.

«Τι έγινε;» ρώτησε η γυναίκα.

«Κάποιος κάηκε», είπε η Μπάλαρντ παρατηρώντας το κορίτσι. «Δεν είδατε τίποτα; Πριν καμιά ώρα συνέβη».

«Κοιμόμασταν», απάντησε η γυναίκα. «Έχει σχολείο το πρωί».

Το κορίτσι δεν είχε βγάλει άχνα.

«Γιατί δεν είστε σε κάποιον ξενώνα;» ρώτησε η Μπάλαρντ. «Είναι επικίνδυνα εδώ έξω. Αυτή η φωτιά θα μπορούσε να είχε επεκταθεί».

Το βλέμμα της πέρασε από τη μαμά στην κόρη.

«Πόσων χρονών είσαι;»

Το κορίτσι είχε μεγάλα καστανά μάτια, καστανά μαλλιά κι ήταν ελαφρώς υπέρβαρο.

Η γυναίκα έκανε ένα βήμα μπροστά της και απευθύνθηκε στην Μπάλαρντ.

«Μη μου την πάρεις, σε παρακαλώ».

Τα καστανά μάτια της την κοίταζαν ικετευτικά.
«Δεν είμαι εδώ γι' αυτό. Θέλω μόνο να βεβαιωθώ ότι είναι ασφαλής. Είστε η μητέρα της;»

«Ναι. Κόρη μου είναι».

«Πώς τη λένε;»

«Αμάντα, Μάντι».

«Πόσων χρονών είναι;»

«Δεκατεσσάρων».

Η Μπάλαρντ λύγισε τα γόνατα για να μιλήσει στο κορίτσι.
Κοίταζε κάτω.

«Είσαι εντάξει, Μάντι;»

Το κορίτσι κατένευσε.

«Θα ήθελες να προσπαθήσω να βάλω εσένα και μητέρα σου σε κάποιον ξενώνα για γυναίκες και παιδιά; Μπορεί να είναι καλύτερα από το να μένετε εδώ έξω».

Η Μάντι κοίταζε τη μητέρα της όταν απάντησε.

«Όχι. Θέλω να μείνω εδώ, με τη μητέρα μου».

«Δεν είχα σκοπό να σας χωρίσω. Θα πάρω κι εσένα και τη μητέρα σου, αν θέλεις».

Το κορίτσι έριξε άλλη μια ματιά στη μητέρα του για καθοδήγηση.

«Αν μας βάλετε εκεί μέσα, θα την πάρουν μακριά μου», πήρε τον λόγο η μητέρα. «Το ξέρω ότι θα το κάνουν».

«Όχι, θα μείνω εδώ», είπε βιαστικά το κορίτσι.

«Εντάξει», είπε η Μπάλαρντ. «Δεν θα κάνω τίποτα, αλλά δεν νομίζω ότι κάνετε καλά που μένετε εδώ. Δεν είναι ασφαλές για καμιά από τις δυο σας».

«Ούτε οι ξενώνες είναι ασφαλείς», αντέτεινε η μητέρα.
«Σου κλέβουν διάφοροι όλα σου τα πράγματα».

Η Μπάλαρντ έβγαλε μια επαγγελματική κάρτα και της την έδωσε.

«Καλέστε με αν χρειαστείτε οτιδήποτε», είπε. «Δουλεύω στη μεταμεσονύχτια βάρδια. Θα είμαι εδώ γύρω, αν με χρειαστείτε».

Η μητέρα πήρε την κάρτα κι έγενεψε καταφατικά. Οι σκέψεις της Μπάλαρντ ξαναγύρισαν στην υπόθεση. Γύρισε κι έδειξε τη σκηνή του εγκλήματος.

«Τον γνωρίζατε;»

«Λίγο», αποκρίθηκε η μητέρα. «Δεν έχωνε τη μύτη του σε ξένες υποθέσεις».

«Ξέρατε το όνομά του;».

«Ε... Εντ νομίζω ότι τον έλεγαν. Έντι έλεγε».

«Καλώς. Ζούσε καιρό εδώ;»

«Κάνα δυο μήνες. Έλεγε ότι είχε πάει στη Θεία Ευχαριστία, αλλά είχε αρχίσει να πήζει υπερβολικά για τα γούστα του».

Η Μπάλαρντ ήξερε ότι ο καθολικός ναός της Θείας Ευχαριστίας επί της Σάνσσετ Μπούλεβαρντ επέτρεπε στους άστεγους να στήνουν τις σκηνές τους στο προστώο. Περνούσε συχνά από κει με το αυτοκίνητο και ήξερε ότι υπήρχε μεγάλος συνωστισμός τις νύχτες με σκηνές και αυτοσχέδια καταλύματα, που εξαφανίζονταν ως διά μαγείας το χάραμα, προτού αρχίσει η πρωινή λειτουργία.

Το Χόλιγουντ ήταν πολύ διαφορετικό μέρος τις βραδινές ώρες, όταν έσβηναν τα νέον και ξεθώριαζε το γκλίτερ. Η Μπάλαρντ έβλεπε την αλλαγή κάθε νύχτα. Η πόλη μετατρέποταν σε έναν τόπο αρπακτικών και θηραμάτων, σε έναν τόπο όπου οι έχοντες ήταν ασφαλείς και χαλαροί πίσω

από τις κλειδωμένες πόρτες τους ενώ οι μη έχοντες αλώνιζαν ελεύθερα. Η Μπάλαρντ θυμόταν πάντα τα λόγια του αστυφύλακα-ποιητή του μεταμεσονύχτιου σόου. Τους αποκαλούσε *ανθρώπινες αφάνες που πάνε όπου τις σέρνει ο άνεμος της μοίρας*.

«Είχε πρόβλημα με κάποιον εδώ;» ρώτησε.

«Όχι, απ' όσο ξέρω», απάντησε η μητέρα.

«Τον είδατε χτες το βράδυ;»

«Όχι, δεν νομίζω. Δεν ήταν εδώ γύρω όταν ήρθαμε για ύπνο».

Η Μπάλαρντ κοίταξε την Αμάντα για να δει αν είχε κάποια απάντηση, αλλά τη διέκοψε μια φωνή πίσω της.

«Ντετέκτιβ;»

Η Μπάλαρντ γύρισε. Ήταν ένας από τους αστυφύλακες του Ντβόρεκ. Το όνομά του ήταν Ρόλινς. Ήταν καινούριος στο τμήμα, διαφορετικά δεν θα ήταν τόσο τυπικός.

«Τι έγινε;»

«Ήρθαν οι τύποι από το Ανακριτικό της Πυροσβεστικής. Είπαν...»

«Εντάξει. Έρχομαι».

Στράφηκε ξανά προς τη γυναίκα και την κόρη της.

«Σας ευχαριστώ», είπε. «Και μην ξεχνάτε: μπορείτε να με πάρετε ό,τι ώρα θέλετε».

Γυρνώντας πίσω προς το πτώμα και τους ανακριτές της Πυροσβεστικής, στο μυαλό της Μπάλαρντ τριγύριζε εκείνος ο στίχος περί ανθρώπινων αφάνων. Γραμμένος πάνω σε μια κάρτα επιτόπιας εξέτασης από έναν αστυφύλακα που, όπως έμαθε αργότερα, μπούχτισε τις θλιβερές και σκοτεινές ώρες του Χόλιγουντ κι αφαίρεσε ο ίδιος τη ζωή του.

ΟΙ ΕΡΕΥΝΗΤΕΣ ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΙΤΙΚΟΥ ονομάζονταν Νούτσιο και Σπέλιμαν. Τηρώντας το πρωτόκολλο της Πυροσβεστικής του Λος Άντζελες, φορούσαν μπλε ολόσωμες στολές με το σήμα του Σώματος στο πέτο και τη λέξη ΑΝΑΚΡΙΤΙΚΟ στην πλάτη. Ο Νούτσιο ήταν ο ανώτερος και δήλωσε επικεφαλής της έρευνας. Αντάλλαξαν και οι δύο χειραψία με την Μπάλαρντ και στη συνέχεια ο Νούτσιο ανακοίνωσε ότι θ' αναλάμβανε την έρευνα από κει και πέρα. Η Μπάλαρντ εξήγησε ότι μια πρόχειρη εξέταση των αστέγων στον καταυλισμό δεν απέφερε μάρτυρες κι από τις κάμερες που εντόπισε κάνοντας μια βόλτα στην Κόουλ Άβενιου καμιά δεν φαινόταν να πιάνει το σημείο της μοιραίας πυρκαγιάς. Ανέφερε επίσης ότι η Ιατροδικαστική Υπηρεσία θα έστελνε μονάδα στη σκηνή κι ένας τεχνικός από το Εγκληματολογικό της Αστυνομίας του Λος Άντζελες βρισκόταν ήδη καθ' οδόν.

Ο Νούτσιο δεν φάνηκε να σκοτίζεται. Πάσαρε στην Μπάλαρντ μια επαγγελματική κάρτα με την ηλεκτρονική του διεύθυνση και ζήτησε να του προωθήσει την αναφορά θανάτου που θα συνέτασσε όταν θα επέστρεφε στο τμήμα του Χόλιγουντ.

«Μόνο αυτό;» απόρησε η Μπάλαρντ. «Αυτό χρειάζεστε μόνο;»

Ήξερε ότι οι ανακριτές της Διεύθυνσης Αντιμετώπισης Εγκλημάτων Εμπρησμού της Πυροσβεστικής Υπηρεσίας του Λος Άντζελες εκπαιδευόνταν όπως τα όργανα επιβολής του νόμου και οι ντετέκτιβ, επομένως ήταν ικανοί να διεξαγάγουν μεθοδική έρευνα για κάθε θάνατο που σχετιζόταν με φωτιά. Ήξερε επίσης ότι ήταν ανταγωνιστικοί απέναντι στην Αστυνομία του Λος Άντζελες με τον ίδιο τρόπο που ένα παιδί ανταγωνίζεται το μεγαλύτερο αδέρφι του. Στους άντρες του Ανακριτικού της Πυροσβεστικής δεν άρεσε να βρίσκονται στη σκιά των ερευνητών της αστυνομίας.

«Μόνο αυτό», απάντησε ο Νούτσιο. «Στείλε μου την αναφορά σου και θα κρατήσω το μείλ σου. Θα σ' ενημερώσω για τις εξελίξεις».

«Θα την έχεις ως το χάραμα», είπε η Μπάλαρντ. «Θέλεις να μείνουν εδώ οι ένστολοι όσο δουλεύετε;»

«Ναι, καλό θα ήταν να υπάρχουν ένας δυο. Να καλύπτουν τα νώτα μας».

Η Μπάλαρντ προχώρησε προς το μέρος του Ρόλινς και του συνεργάτη του, Ράντολφ, που περίμεναν οδηγίες δίπλα στο περιπολικό τους. Τους είπε να μείνουν και να φυλάνε τη σκηνή του θανάτου όσο θα προχωρούσε η έρευνα.

Χρησιμοποίησε το κινητό της για να καλέσει τον αξιωματικό υπηρεσίας της Περιφέρειας του Χόλιγουντ και να αναφέρει ότι ετοιμαζόταν να αποχωρήσει από τον τόπο του εγκλήματος. Ο υπαστυνόμος λεγόταν Ουάσινγκτον. Ήταν νεοφερμένος με μετάθεση από το τμήμα της Γουίλσιρ. Παρότι δούλευε και πρωτότερα στην Τρίτη Βάρδια, όπως ονομαζόταν

επίσημα η νυχτερινή βάρδια, προσπαθούσε ακόμα να προσαρμοστεί στην κατάσταση στο Χόλιγουντ. Στα περισσότερα τμήματα επικρατούσε ησυχία μετά τα μεσάνυχτα, όμως στο Χόλιγουντ σπανίως συνέβαινε αυτό. Γι' αυτό άλλωστε την αποκαλούσαν «μεταμεσονύχτιο σόου».

«Η Πυροσβεστική δεν με χρειάζεται άλλο εδώ, υπαστυνόμω», είπε η Μπάλαρντ.

«Πώς τα βλέπεις τα πράγματα;» ρώτησε ο Ουάσινγκτον.

«Δεν αποκλείεται ο τύπος να κλότσησε τη θερμάστρα κηροζίνης μέσα στον ύπνο του. Αλλά δεν έχουμε ούτε μάρτυρες ούτε κάμερες στην περιοχή. Τουλάχιστον δεν εντοπίσαμε κάποια, και μου φαίνεται ότι οι τύποι του Ανακριτικού δεν θα το πολυψάξουν».

Ο Ουάσινγκτον παρέμεινε σιωπηλός για λίγο, ώσπου να πάρει μια απόφαση.

«Ωραία, τότε γύρνα πίσω και γράψε την αναφορά», είπε τελικά. «Αφού θέλουν την υπόθεση για πάρτη τους, άσ' τους να την πάρουν».

«Ελήφθη», είπε η Μπάλαρντ. «Γυρίζω στη βάση».

Έκλεισε το τηλέφωνο και γύρισε στον Ρόλινς και στον Ράντολφ, για να τους ενημερώσει ότι θα έφευγε και να την καλούσαν στο τμήμα, αν προέκυπτε τίποτα καινούριο.

Το τμήμα απείχε μόλις πέντε λεπτά στις τέσσερις τα χαράματα. Το πίσω πάρκινγκ ήταν έρημο, όπως παρατήρησε η Μπάλαρντ προχωρώντας προς την πίσω πόρτα. Χρησιμοποίησε την ειδική κάρτα της για να μπει και ακολούθησε τη μακρύτερη διαδρομή για το γραφείο των ντετέκτιβ, έτσι ώστε να περάσει πρώτα απ' το γραφείο του αξιωματικού υπηρεσίας και να δώσει το «παρών» στον Ουάσινγκτον.

Υπηρετούσε μόλις δύο χρόνια κι ακόμα μάθαινε. Η Μπάλαρντ είχε περάσει σκόπιμα δυο τρεις φορές από το γραφείο του αξιωματικού υπηρεσίας για να τη γνωρίσει ο Ουάσινγκτον. Τυπικά αφεντικό της ήταν ο Τέρι ΜακΆνταμς, ο υπαστυνόμος ντετέκτιβ του Τμήματος, αλλά δεν τον έβλεπε σχεδόν ποτέ, γιατί εκείνος δούλευε μέρα. Στην πραγματικότητα ο Ουάσινγκτον ήταν ο ανώτερός της με τον οποίο είχε άμεση επαφή και ήθελε να εδραιώσει μια σταθερή σχέση συνεργασίας μαζί του.

Ο Ουάσινγκτον καθόταν στο γραφείο του και παρακολουθούσε μια οθόνη με τα στίγματα του GPS από κάθε αστυνομική μονάδα στην περιφέρεια. Ήταν ψηλός, Αφροαμερικανός, με ξυρισμένο κεφάλι.

«Πώς πάει;» ρώτησε η Μπάλαρντ.

«Ουδέν νεώτερον από το δυτικό μέτωπο», είπε ο Ουάσινγκτον.

Είχε μισοκλείσει τα μάτια, εστιάζοντας σ' ένα συγκεκριμένο σημείο στην οθόνη. Η Μπάλαρντ πήγε και στάθηκε στο πλάι του γραφείου του, για να δει τι κοίταζε με τόσο ενδιαφέρον.

«Τι τρέχει;» ρώτησε.

«Έχω τρεις μονάδες στη γωνία Σιούαρντ και Σάντα Μόνικα», είπε ο Ουάσινγκτον. «Αλλά δεν λάβαμε καμία κλήση για κάποιο συμβάν εκεί».

Η Μπάλαρντ του έδειξε. Η περιφέρεια χωριζόταν σε τριάντα πέντε γεωγραφικές ζώνες, που ονομάζονταν περιοχές αναφοράς και καλύπτονταν αντίστοιχα από εφτά βασικές ζώνες περιπολίας. Ανά πάσα στιγμή υπήρχε ένα περιπολικό σε κάθε ζώνη περιπολίας, ενώ υπήρχαν επίσης αμάξια που

ανήκαν σε επόπτες, όπως ο αρχιφύλακας Ντβόρεκ, που εκτελούσε καθήκοντα υπευθύνου περιπόλων σε όλη την περιφέρεια.

«Έχουμε τρεις βασικές ζώνες περιπολίας που συναντιούνται σε αυτό το σημείο», του εξήγησε. «Κι εκεί ακριβώς βρίσκεται μια καντίνα με θαλασσινά που διανυκτερεύει. Παίρνουν όλοι κωδικό 7 και κάνουν το διάλειμμά τους χωρίς να φεύγουν από τη ζώνη περιπολίας τους».

«Το 'πιασα», είπε ο Ουάσιγκτον. «Σ' ευχαριστώ, Μπάλαρντ. Χρήσιμο να το ξέρω».

«Κανένα πρόβλημα. Θα βάλω φρέσκο καφέ να γίνεται στην αίθουσα προσωπικού. Να σας φέρω ένα φλιτζάνι;»

«Μπάλαρντ, μπορεί να μην ξέρω για την καντίνα με τα θαλασσινά εκεί πέρα, αλλά ξέρω για σένα. Δεν χρειάζεται να μου φέρεις καφέ. Παίρνω και μόνος μου».

Η Μπάλαρντ ξαφνιασθηκε με την απάντηση κι η πρώτη της παρόρμηση ήταν να ρωτήσει τι ακριβώς ήξερε ο Ουάσιγκτον γι' αυτήν. Αλλά δεν το έκανε.

«Το 'πιασα», είπε μόνο.

Ξαναβγήκε στην κεντρική αίθουσα κι έστριψε αριστερά στον διάδρομο που οδηγούσε στο γραφείο των ντετέκτιβ. Όπως το περίμενε, ήταν έρημο. Έριξε μια ματιά στο ρολόι στον τοίχο και είδε ότι έμεναν πάνω από δύο ώρες για το τέλος της βάρδιας της. Είχε άφθονο χρόνο για να γράψει την αναφορά της για τον νεκρό στη φωτιά. Κατευθύνθηκε προς το γραφείο στην πίσω γωνία. Ήταν ένα σημείο που της εξασφάλιζε απρόσκοπτη θέα σε ολόκληρο τον θάλαμο και σε όποιον έμπαινε.

Είχε αφήσει το λάπτοπ της ανοιχτό πάνω στο γραφείο

όταν έλαβε την κλήση για τον νεκρό στη σκηνή και έφυγε. Στάθηκε για λίγο μπροστά στο γραφείο προτού καθίσει. Κάποιος είχε αλλάξει τον σταθμό στο ραδιοφωνάκι που συνήθιζε να έχει εκεί. Από τον ειδησεογραφικό σταθμό KNX 1070, όπου ήταν συντονισμένο κανονικά, τώρα ήταν στον KJAZ 88,1. Επιπλέον, κάποιος είχε μετακινήσει τον υπολογιστή της στο πλάι κι ένα ξεθωριασμένο μπλε ντοσιέ –ένας φάκελος υπόθεσης ανθρωποκτονίας– ήταν τοποθετημένο τώρα στο κέντρο του γραφείου. Το άνοιξε και είδε ένα post-it κολλημένο πάνω στον πίνακα των περιεχομένων.

Μη λες ότι δεν σου έδωσα ποτέ τίποτα.

Μπ.

ΥΓ. Η τζαζ σε ωφελεί περισσότερο απ' ό,τι οι ειδήσεις.

Η Μπάλαρντ ξεκόλλησε το χαρτάκι, επειδή κάλυπτε το όνομα του θύματος.

Τζον Χίλτον – Ημ. Γεν. 17/1/66-Ημ. Θαν. 3/8/90

Δεν χρειαζόταν να συμβουλευτεί τα περιεχόμενα για να βρει τις φωτογραφίες που περιλαμβάνονταν στον φάκελο. Προσπέρασε κάμποσες ενότητες με αναφορές, που ήταν περασμένες στους τρεις ανοξείδωτους κρίκους του ντοσιέ, και βρήκε τις φωτογραφίες μέσα σε ζελατίνες. Έδειχναν το πτώμα ενός νέου άντρα πεσμένου πλάγια στο μπροστινό κάθισμα ενός αμαξιού, με μια τρύπα από σφαίρα πίσω από το δεξί του αφτί.

Περιεργάστηκε τις φωτογραφίες για μια στιγμή κι έπειτα

έκλεισε το ντοσιέ. Έβγαλε το κινητό της, αναζήτησε έναν αριθμό και τον κάλεσε, κοιτάζοντας το ρολόι της όσο περίμενε. Ένας άντρας απάντησε σχεδόν αμέσως – δεν έμοιαζε να τον έχει βγάλει από βαθύ ύπνο.

«Η Μπάλαρντ είμαι», είπε. «Πέρασες καθόλου από το τμήμα απόψε;»

«Εμ, ναι, πέρασα πριν από καμιά ώρα περίπου», απάντησε ο Μπος. «Δεν ήσουν εκεί».

«Είχα φύγει για μια κλήση. Από πού ξεφύτρωσε αυτός ο φάκελος υπόθεσης, αλήθεια;»

«Φαντάζομαι πως θα μπορούσες να πεις ότι αγνοούνταν. Πήγα σε μια κηδεία χτες – του πρώτου συνεργάτη μου στο Ανθρωποκτονιών το πάλαι ποτέ. Του μέντορά μου. Πέθανε, και φυσικά πήγα στην κηδεία και στη συνέχεια στο σπίτι του, όπου η γυναίκα του –η χήρα του– μου έδωσε τον φάκελο. Ήθελε να τον επιστρέψω. Κι αυτό έκανα. Τον επέστρεψα σ' εσένα».

Η Μπάλαρντ ξανάνοιξε το ντοσιέ και διάβασε τις βασικές πληροφορίες της υπόθεσης πάνω από τα περιεχόμενα.

«Ο Τζορτζ Χάντερ ήταν συνεργάτης σου;» ρώτησε.

«Όχι», απάντησε ο Μπος. «Ο συνεργάτης μου ήταν ο Τζον Τζακ Τόμσον. Αρχικά δεν ήταν δική του υπόθεση».

«Δεν ήταν δική του υπόθεση, αλλά έκλεψε τον φάκελο όταν βγήκε στη σύνταξη».

«Δεν ξέρω αν θα το χαρακτήριζα κλοπή».

«Και πώς θα το χαρακτήριζες;»

«Θα έλεγα ότι ανέλαβε την εξιχνίαση μιας υπόθεσης με την οποία δεν ασχολιόταν κανείς. Διάβασε τον χρονολογικό πίνακα, θα δεις ότι απλώς μάζευε σκόνη. Ο ντετέκτιβ που είχε

αναλάβει αρχικά την υπόθεση μάλλον συνταξιοδοτήθηκε και από κει και πέρα δεν ασχολιόταν κανείς».

«Πότε αποσύρθηκε ο Τόμσον από την ενεργό δράση;»

«Τον Ιανουάριο του 2000».

«Να πάρει! Και είχε τον φάκελο για όλον αυτό τον καιρό; Κοντά είκοσι χρόνια;»

«Έτσι φαίνεται».

«Χοντρή μαλακία».

«Κοίτα, δεν προσπαθώ να υπερασπιστώ τον Τζον Τζακ, αλλά το πιο πιθανό είναι ότι εκείνος ασχολήθηκε πολύ περισσότερο με την υπόθεση απ' όσο θα ασχολιόταν οποιοσδήποτε στη Μονάδα Ανοιχτών-Ανεξιχνίαστων Υποθέσεων. Αυτοί επανεξετάζουν κυρίως υποθέσεις με δείγματα DNA και στη συγκεκριμένη δεν υπάρχουν τέτοια ευρήματα. Θα είχε ξεχαστεί, πεταμένη σε καμιά γωνιά του αρχείου, αν δεν την είχε πάρει μαζί του ο Τζον Τζακ».

«Ωστε ξέρεις ότι δεν υπάρχει DNA; Και διάβασες τον χρονολογικό πίνακα;»

«Ναι. Μελέτησα ολόκληρο τον φάκελο. Άρχισα με το που γύρισα σπίτι μετά την κηδεία και τον άφησα στο γραφείο σου μόλις τελείωσα».

«Και γιατί τον έφερες εδώ;»

«Επειδή κάναμε μια συμφωνία, θυμάσαι; Να ερευνούμε υποθέσεις μαζί».

«Δηλαδή θέλεις να συνεργαστούμε πάνω σ' αυτό;»

«Περίπου».

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Έχω κάποια θέματα. Ιατρικά θέματα. Και δεν ξέρω για πόσο...»

«Τι είδους ιατρικά θέματα;»

«Μόλις απέκτησα καινούριο γόνατο και, ξέρεις, απαιτείται αποκατάσταση· μπορεί να προκύψουν επιπλοκές. Οπότε δεν είμαι σίγουρος κατά πόσο μπορώ να συμμετάσχω».

«Με άλλα λόγια, μου φορτώνεις αυτή την υπόθεση. Μου άλλαξες συχνότητα στο ραδιόφωνο και μου φόρτωσες την υπόθεση».

«Όχι, θέλω να βοηθήσω και θα βοηθήσω. Ο Τζον Τζακ ήταν μέντοράς μου. Μου δίδαξε τον κανόνα, καταλαβαίνεις;»

«Ποιον κανόνα;»

«“Να παίρνεις κάθε υπόθεση προσωπικά”».

«Ορίστε;»

«Όταν παίρνεις κάθε υπόθεση προσωπικά, θυμώνεις. Κι ο θυμός ανάβει μέσα σου μια φλόγα. Σου δίνει κάθε φορά το νεύρο που χρειάζεσαι για να ολοκληρώσεις την κούρσα».

Η Μπάλαρντ το σκέφτηκε για λίγο. Καταλάβαινε τι έλεγε, αλλά ήξερε πως ήταν επικίνδυνος τρόπος να ζεις και να δουλεύεις.

«Έλεγε όντως “κάθε υπόθεση”;» ρώτησε.

«“Κάθε υπόθεση”», επανέλαβε ο Μπος.

«Δηλαδή μόλις διάβασες τη συγκεκριμένη απ’ την αρχή ως το τέλος;»

«Ναι. Μου πήρε γύρω στις έξι ώρες. Είχα κάποιους περισπασμούς. Πρέπει να περπατάω και να εξασκώ το γόνατό μου».

«Ποιο κομμάτι της υπόθεσης την έκανε προσωπική για τον Τζον Τζακ;»

«Δεν ξέρω. Δεν το εντόπισα. Αλλά ξέρω ότι έβρισκε έναν τρόπο να παίρνει όλες τις υποθέσεις προσωπικά. Αν το βρεις, ίσως καταφέρεις να κλείσεις την υπόθεση».

«Εγώ αν το βρω;»

«Εντάξει, κι οι δυο μαζί αν το βρούμε. Αλλά, όπως σου είπα, εγώ έφαξα ήδη».

Η Μπάλαρντ φυλλομέτρησε τον φάκελο μέχρι που έφτασε ξανά στις φωτογραφίες μέσα στις ζελατίνες.

«Δεν ξέρω», είπε. «Φαίνεται απίθανο. Αν δεν κατάφερε να τη λύσει ο Τζορτζ Χάντερ και μετά απέτυχε και ο Τζον Τζακ Τόμσον, τι σε κάνει να πιστεύεις ότι μπορούμε να το κάνουμε εμείς;»

«Επειδή το 'χεις», απάντησε ο Μπος. «Έχεις τη φλόγα. Μπορούμε να το κάνουμε και ν' αποδώσουμε δικαιοσύνη γι' αυτό το αγόρι».

«Μη μου αρχίζεις εμένα τα περί απόδοσης δικαιοσύνης. Να μένει το δούλεμα, Μπος».

«Εντάξει, το κόβω. Θα κοιτάξεις όμως έστω τον χρονολογικό πίνακα και θα ξεφυλλίσεις την υπόθεση πριν αποφασίσεις; Αν το κάνεις αυτό και δεν θες να συνεχίσεις ν' ασχολείσαι, πάω πάσο. Παράδωσε τον φάκελο ή δώσ' τον πίσω σ' εμένα. Θα τρέξω την υπόθεση μόνος μου. Όποτε βρω τον χρόνο».

Η Μπάλαρντ στην αρχή δεν απάντησε. Έπρεπε να σκεφτεί. Ήξερε ότι ο κανονισμός επέβαλλε να παραδώσει αυτόν τον φάκελο υπόθεσης ανθρωποκτονίας στη Μονάδα Ανοιχτών-Ανεξιχνίαστων Υποθέσεων και να εξηγήσει ότι βρέθηκε μετά τον θάνατο του Τόμσον – μέχρι εκεί. Αλλά, όπως είπε ο Μπος, αυτή η κίνηση κατά πάσα πιθανότητα θα οδηγούσε την υπόθεση σ' ένα ράφι, όπου απλώς θα μάζευε σκόνη.

Κοίταξε άλλη μια φορά τις φωτογραφίες. Εκ πρώτης όψεως της φαινόταν ότι επρόκειτο για κλοπή ναρκωτικών.

Το θύμα σταματάει στην άκρη του δρόμου, προσφέρει το παραδάκι και δέχεται μια σφαίρα στο κεφάλι αντί για το σακουλάκι με την ηρωίνη ή όποια είναι τέλος πάντων η παράνομη ουσία της προτίμησής του.

«Υπάρχει ένα θεματάκι», είπε ο Μπος.

«Τι θεματάκι;»

«Η σφαίρα. Αν είναι ακόμα στα αποδεικτικά στοιχεία. Πρέπει να την περάσεις από το Αρχείο Βαλλιστικών Αναφορών, να δεις τι θα σου βγάλει. Η βάση δεδομένων δεν υπήρχε το 1990».

«Και πάλι, πόσες πιθανότητες υπάρχουν να έχουμε ταυτοποίηση; Μία στις δέκα;»

Ήξερε ότι η εθνική βάση δεδομένων είχε τις μοναδικές βαλλιστικές λεπτομέρειες για σφαίρες και κάλυκες που είχαν συλληχθεί από σκηνές εγκλήματος, αλλά το αρχείο ήταν κάθε άλλο παρά ολοκληρωμένο. Κάποιος έπρεπε να εισαγάγει τα δεδομένα της σφαίρας, για να συμπεριληφθεί στη διαδικασία σύγκρισης, και τα περισσότερα αστυνομικά τμήματα, συμπεριλαμβανομένης και της Αστυνομίας του Λος Άντζελες, καθυστέρουσαν την εισαγωγή στοιχείων. Παρ' όλα αυτά, το Αρχείο Βαλλιστικών Αναφορών υπήρχε από τις αρχές του αιώνα και τα δεδομένα πολλαπλασιάζονταν χρόνο με τον χρόνο.

«Είναι καλύτερο απ' το τίποτα», υποστήριξε ο Μπος.

Η Μπάλαρντ δεν απάντησε. Κοίταξε τον φάκελο της υπόθεσης κι έσυρε κάθετα το νύχι της στη χοντρή στοίβα εγγράφων που περιείχε, προκαλώντας έναν ήχο σαν σκίσιμο.

«Εντάξει», είπε τελικά. «Θα τον διαβάσω».

«Ωραία», είπε ο Μπος. «Και μετά μου λες τη γνώμη σου».